
Vyvolený

Taran Matharu

Přihlíželi ze stínů. Pozorovali lidi obývající tento svět, jak žijí své životy, aniž by si byli vědomi záludného pohledu, jenž je sleduje.

Tolik kandidátů, z nichž je možné vybírat! Tak široké možnosti!

Ale stále ještě váhali. Mají zvolit pravděpodobně posledního ze svých hráčů, a nic je nenutí ke spěchu. A tak čekali. A dumali.

Dokud nenabyli jistoty.

Tamtén chlapec. V mnoha ohledech docela nenápadný, a přece čímsi ideální pro účast v soupeření, do něhož bude brzy muset nedobrovolně vstoupit. V jeho mysli jsou uloženy takové znalosti, aby byl schopen ocenit jejich hru. Pochopit ji. A možná... v ní i zvítězit.

Nebo naopak může zemřít při překonávání první překážky. Ovšem má v sobě potenciál, který ho předurčuje ke vzestupu.

Ano. To je on.

Zvolili si *Cadea Cartera*.

Ohavný tvor kroužil pod Cadem jako žralok kolem potápějící se lodi. Snažil se vyskočit až k němu a klapal zubatými čelistmi těsně pod úzkou římsou, na které stála jeho kořist. Cade se zavrtěl, aby couvl co možná nejvíc zpátky, a tiskl se rameny k chladné skále, která tvořila stěnu kaňonu. Dolů na dno to měl jen dva a půl metru. Přeshlapující obluda tam rozmělnila holou zem na hustou blátivou kaši.

Netvor se opíral o zem klouby pařátů na konci dlouhých šlachovitých paží a vrčel na Cadea jako pes bojující o kost. Už byl celý obalený bahnem.

Jeho rezavě hnědá kůže odpovídala zbarvení skalní formace, v níž se Cade před několika hodinami probral. Obluda doširoka otevírala ohavnou tlamu s dlouhými jehlovitými zuby, na nichž se leskl povlak slin. Cadea však nejvíc děsily její oči: dvojice polokoulí černých jako obsidián vystupujících z očních důlků.

K protější stěně kaňonu to nebylo dál než na dohození kamenem, zvedala se však do značné výšky, takže na dno strže, v níž se Cade nacházel, vrhala hluboký stín. Chlapec stál na úzké kamenné lavici nevysoko nad stíněným průchodem, který tvořil dno kaňonu. Roklina se táhla vpravo i vlevo od něho a nabízela nesnadnou, ale schůdnou cestu. Pozvolným zákrutem se mu na obou koncích ztrácela z dohledu. Pochyboval ovšem, že by dokázal kaňonem proběhnout dřív, než ho to zuřivé zvíře rozsápe na kusy.

Pozoroval odporného tvora, jak spáry drásá skalní stěnu – možná měl představu, že by ji mohl rozdrolit tak, aby se rozpadla a Cade se zřítil z římsy dolů. Chlapce napadlo, že kdyby zůstal nehybně stát, tak by o něho obluda třeba ztratila zájem a šla by si najít nějakou snadnější kořist. Přestal si zvířete všimnout a pokoušel se přijít na to, jak se vůbec ocitl v téhle příšerné situaci.

Poslední, nač si vzpomínal, byla chvíle, kdy ležel na posteli ve „škole pro problematickou mládež“ a vyhlížel zamčeným oknem na noční oblohu ozářenou měsícem. Měl plnou hlavu toho, jaké neštěstí na něho dopadlo.

Ten štůsek ukradených notebooků určitě schoval pod jeho postel spolubydlící, který je sebral, přestože mohl neomezeně čerpat z bohatého svěřenského fondu. Oni však zatkli Cadea a následovaly výslechy na policii. Soud mu přidělil advokáta, který si sotva dokázal zapamatovat jeho jméno. Plačící matka, zmatek a hanba v otcově pohledu.

Soudce mu dal ultimátum. Buď Cade půjde na jeden rok do „alternativní“ školy, nebo poputuje do nápravného ústavu pro mladistvé. Rodiče souhlasili s první možností, přestože je ničilo pomyšlení na beznadějnou ztrátu šance, že by ho později mohli přijmout na nějakou špičkovou univerzitu. To se odehrálo před šesti měsíci. Dalších šest měsíců v téhle škole ho ještě čekalo.

A potom se naráz ocitl mimo školní ubytovnu.

Proběhlo to prakticky v jednom okamžiku, příliš rychle na to, aby se mu to jenom zdálo. V jedné chvíli se díval oknem na měsíc, a v následujícím okamžiku stál na kamenné římsě téměř u dna kaňonu se sráznými stěnami. A ještě než se stačil zamyslet nad neuvěřitelným zvratem, který ho potkal,

objevil se ten tvor – vyklouzl zpoza balvanů lemujících úzkou pěšinu na dně strže.

Tiskl se zády ke skalní stěně. Celou ji pokrýval jemný červený prach, pod nímž se však neskrývaly žádné výstupky či trhliny, které by po ní dovolovaly šplhat. Skála byla hladká jako mramor, zdvihala se ještě nejméně dvánáct metrů nad římsu a zdálo se, že z ní vychází jemná narudlá záře, ale to Cade připisoval paprskům zapadajícího slunce, jež zahlédl na tom kousku nebe, na který ode dna rokliny viděl.

Cadeovi dělalo starosti i to, že zapadá slunce. Ještě nikdy nezkoušel spát vestoje a kamenná lavice byla příliš úzká, aby se na ni mohl položit. Kdyby se posadil a spustil nohy dolů, dostaly by se do dosahu číhajícího monstra. Měl dojem, že tohle dilema není možné vyřešit tak, aby to dobře dopadlo.

Ještě horší bylo, že se mu do zad těsně u páteře nepříjemně zarával špičatý kámen třící ze stěny. Shodou náhod se všude kolem táhla hladká skála, ovšem vyjma právě toho jediného místa, o které se mohl opřít. Řekl si, že jestli tohle mají být poslední chvíle jeho života, mohl by je strávit aspoň co možná nejpohodlněji. Římsa měřila celkem něco přes metr, a tak se opatrně posunul o kousek víc vlevo.

Sotva se pohnul, zatrnulo mu, protože bestie pod ním se rozvzteklila, z tichého vrčení přešla k rozčilenému řevu a začala zase vyskakovat k němu. Silné černé drápy zatínala do skály a pokoušela se zachytit o nějaký výstupek, který by jí umožnil vyškrábat se ke kořisti uvězněné na úzké lavici.

Pokaždé, když Cade pohlédl dolů, cítil, jak mu do hrdla stoupá pachut žluči. Navzdory prudce bušícímu srdci a krvi tepající ve spáncích se snažil jasně uvažovat. Přitom měl co dělat, aby dokázal vůbec normálně dýchat.

Zhluboka nabral dech a pootočil hlavu stranou, aby se podíval na výčnělek, který ho tlačil do zad. Černý kámen usazený ve skále, vytvarovaný do hrubého hrotu. Případalo mu, že tam ani nepatří, vyjímal se tam jako nečekaná kapka temné černi v moři rezavé horniny.

Pozdvihl pravou ruku a chytil ten podivný kámen, jen aby stál na úzké lavici o něco bezpečněji. Avšak hrany kamene byly tak ostré, že kdyby kolem něho sevřel ruku pevněji, nejspíš by si rozřízl dlaň. Kámen se maličko pohnul, když se o něj opřel, a to mu přineslo slaboučkou naději, i když si zatím nebyl vůbec jistý, k čemu by člověku v jeho postavení mohl být kus kamene dobrý.

Stačilo několik minut a podařilo se mu ho úplně vyviklat ze skalního lože. Přinášelo mu jakousi úlevu, když se mohl soustředit na takový prostý úkon. Když kámen vyklouzl ze skaliska, uvolnila se sprška prachu, která dopadla nestvůře na hlavu, takže začala prskat a kýchat.

Cadeovi připadalo, že vyloupený kámen, jenž tvarem připomínal kapku, tvoří sopečné sklo. Širší konec zůstal obalený prachem, takže se dal bezpečněji uchopit. Protěžší, zostřený konec byl naopak hladký a jakoby hrubě oštípaný do hrotu. Připadalo mu to víc a víc zvláštní. Kámen připomínal ze všeho nejvíc pěstní klín či sekeru z doby kamenné.

Cade uhodil kamenem do skály, protože ho napadlo, jestli by si takto nemohl vysekat chyt pro ruku. Přitom na obludu sesypal další dávku prachu, což ji donutilo, aby si pazoury protírala oči a mohutně přitom frkala. Cade se usmál a pokračoval ve svém pokusu. Nárazy černého kamene do skály se rozléhaly kaňonem a vracely se ozvěnou. Sprška prachu zmohutněla a na monstrem na dně kaňonu se sypal proud kamínků a prachu uvolněný ze skaliska.

Nahlas se rozesmál, a jak stál zády ke skále, rozpažil a zamával rukama nahoru a dolů, jako by ve sněhu vytvářel andělíčka. Snášejíci se prach se mu usazoval na zpoceném zátylku. Za chvíli byl mramorově hladký povrch skaliska úplně čistý, takže se ukázala světle hnědá hornina, která tvořila stěnu kaňonu.

Jeho zábava však neměla dlouhého trvání. Obluda dole se vyválela v blátě a brzy se zbavila prachu, který ji očividně dráždil. Z tlamy jí vyklouzl dlouhý, do vidlice rozeklaný jazyk, jímž si čistila oči jako ještěrka, až z nich smyla prašný povlak.

Byla to opravdu ohavná nestvůra, kterou jako by vytvořil nějaký šílený vědec tím, že skryl kostnaté tvary připomínající opici do těla pravěké hlu-bokomořské ryby. Odkud se zde tato ohavnost vzala, o tom neměl Cade přirozeně nejmenší potuchy, a bylo mu to jedno. Důležitou otázkou v té chvíli zůstávalo ne to, co je to za tvora, nýbrž jakým způsobem by se od něho mohl vzdálit co nejdál. O nic jiného mu nešlo.

Když Cade vyčerpal zábavu s házením prachu na nepřítele, napadlo ho, že by po ní mohl hodit tím kamenem. Snad by dobře mířená rána stačila monstrem zahnat, takže by mohl seskočit a utéct kaňonem v opačném směru.

V té chvíli si povšiml hromádky prachu, která se nashromáždila u jeho nohou. A v hlavě se mu začaly líhnout obrysy nového plánu.

Ale jakmile ho promyslel, hned se snažil vypudit ho z hlavy. Šlo o skutečně pitomou myšlenku – ta zrůda by ho rozcupovala na kousky.

O hodinu později začal dostávat křeč do nohou. Pokusil se stát střídavě jen na jedné noze, ale výsledek byl ještě horší, protože zatížená noha ukrutně bolela. Třeba by pomohlo, kdyby si mohl dřepnout, jenže to by ho donutilo nebezpečně se nahýbat nad dno strže, takže by sotva udržel rovnováhu, a to zvíře dole by jistě jen čekalo, až spadne. Teď sedělo a zíralo nahoru jako hladový lovecký pes, ale netrpělivě se zachvělo, sotva se Cade trochu pohnul.

Byl vyčerpaný, trápila ho žízeň, měl strach, a už se smířil s myšlenkou, že nakonec stejně bude muset seskočit dolů a postavit se čelem svému osudu. Jevilo se jako zcela zřejmé, že k němu žádný záchranný tým nedorazí.

Ale jestli už tady má umřít, tedy ať se to stane tak, jak sám rozhodne. Postará se, aby ta stvůra dole narazila na nejvzpornější sousto v životě. Cade položil chodilo za hromádku prachu nakupenou na římse, i když mu srdce s každým pulzem zaplavovalo celé tělo mrazivým strachem. Jenže neměl na vybranou. Jiná možnost mu nezbývala.

„Doufám, že se mnou udávíš!“ zařval Cade. Zvíře nečekaný zvuk jeho hlasu vylekal a pohlédlo vzhůru. Skopl nálož prachu a hustá sprška dopadla kreatuře rovnou do očí. Nečekal, jaký účinek jeho útok bude mít, a rovnou skočil.

Doskočil nemotorně, takže si při dopadu na zem podvrtil kotník a do nohy mu vystřelila ostrá bolest. Tím tedy vzala za své možnost, že by tomu tvorů utekl.

Zrůda si třela hlavu drápatými pařáty. Cade švihl rukou, v níž svíral kámen a zároveň ze sebe vyrazil nesrozumitelný výkřik plný odporu a nenávisť. Rána se od netvorovy hlavy odrazila, protože kamenem špatně zamířil a vložil do úderu málo důrazu. Ale i tak se zvíře odkulilo od Cadea o kus dál a skučelo bolestí.

Cade se na okamžik zahleděl na kamennou zbraň, protože ho samotného překvapilo, čeho se s ní odvážil. Nicméně cítil další příval strachu a snad poprvé v životě si uvědomil realitu života a smrti.

Chystal se rozběhnout, aby nestvůře utekl, ale ona po něm v té chvíli skočila a narazila hlavou do skály těsně vedle něho. Cade se překulil na záda. Tvorů stále ještě oslepoval prach, který mu hodil do očí, a tak zlostně syčel a máchal divoce pařáty kolem sebe, aby ho chytil.

Cade se odploužil o kousek dál, ale v blátě mu to klouzalo a sotva se držel na nohou, jak ho drtila hrůza z té divoké obludy. Když došlápl do řídkšího bláta, obluda zaslechla čvachtnutí, znovu se vrhla po zvuku kupředu, a tentokrát přistála těsně vedle Cadea. Chlapec zařval a podruhé se ohnal hrotilým kamenem sevřeným v pěsti, ačkoli z nepřítele neviděl nic než doširoka rozevřenou tlamu plnou špičatých dlouhých zubů.

Ostrý konec kamene se zafal hluboko do zvířecí tlapy, takže ji přišpendlil k zemi. Tvor se zuřivě vykroutil a řval přitom bolestí. Rozeklaný jazyk létal obludě po celé hlavě a Cade se postavil do střehu ve chvíli, kdy se na něho znovu upřel pár korálkově černých očí. Obluda zkusmo udělala krok k němu, ale jakmile zatížila poraněnou tlapu, vylekaně zaskučela.

Cade pomalu, pomaličku couval z dosahu toho tvora. Když zrůda zamířila jazykem k ráně na noze, otočil se a vyrazil na útěk.

Běžel, i když ho ničila bolest v poraněném kotníku, ale poháněl ho adrenalin, který se mu rozléval tělem spolu s dalšími vlnami strachu. Utíkal roklí, jejíž stěny se zvedaly vysoko k nebi. Zastavil se až poté, co zakopl a upadl. Čekal, že se na něho každým okamžikem přirítí monstrum, které ho jistě pronásleduje.

Otřásl se a zhluboka dýchal, téměř vzlykal. Když se konečně uklidnil, dokázal zase rozumně uvažovat.

Zdálo se, že obluda se vzdala úmyslu ho zabít, přinejmenším prozatím.

A tak kulhal dál a v dlani svíral pěstní klín, jako by to bylo záchranné lano.

Možná i bylo.

Přeložila Hana Porebská